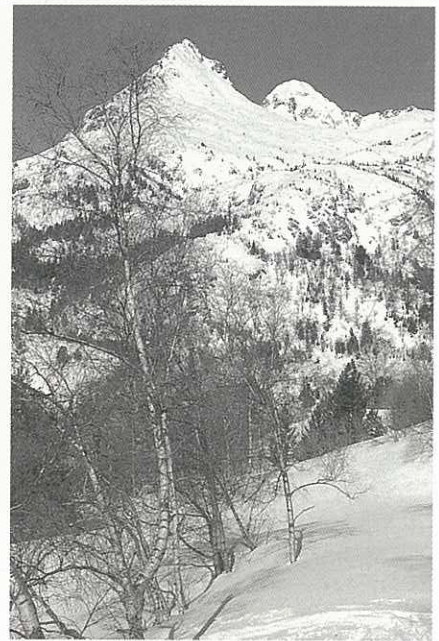

Pic de Montareny (travessia amb esquís)

Lluís Roca

La Roca Espana i el Pic de Mariola, vistos pujant pel camí que porta al Port de Tavascan. Foto: Lluís Roca.

Dijous, 17 de febrer de 1994. Vaig al Centre disposat a afegir-me a alguna sortida d'esquí de muntanya per al cap de setmana.

La programació inicial és «sense determinar», per la qual cosa porto informació de dos itineraris de les fitxes d'esquí que m'han semblat prou interessants i possibles de realitzar en dos dies: el Montareny i el Ventolau. Només falta trobar gent disposada a compartir aquesta il·lusió que tinc des de l'estiu passat, quan vaig estar pels in-

drets del Mont-roig.

Són les vuit del vespre i la Secció de Muntanya està de gom a gom: quin ambient! Els uns mostren fotografies d'excursions que ja pertanyen al passat, els altres recorden moments inoblidables i un grup reduït parlem de sortir aquest cap de setmana. Plantejo la possibilitat de portar a terme la idea del Ventolau i en deu minuts s'organitza un cotxe complet: en Pedro, en Jaume, en Jordi i jo.

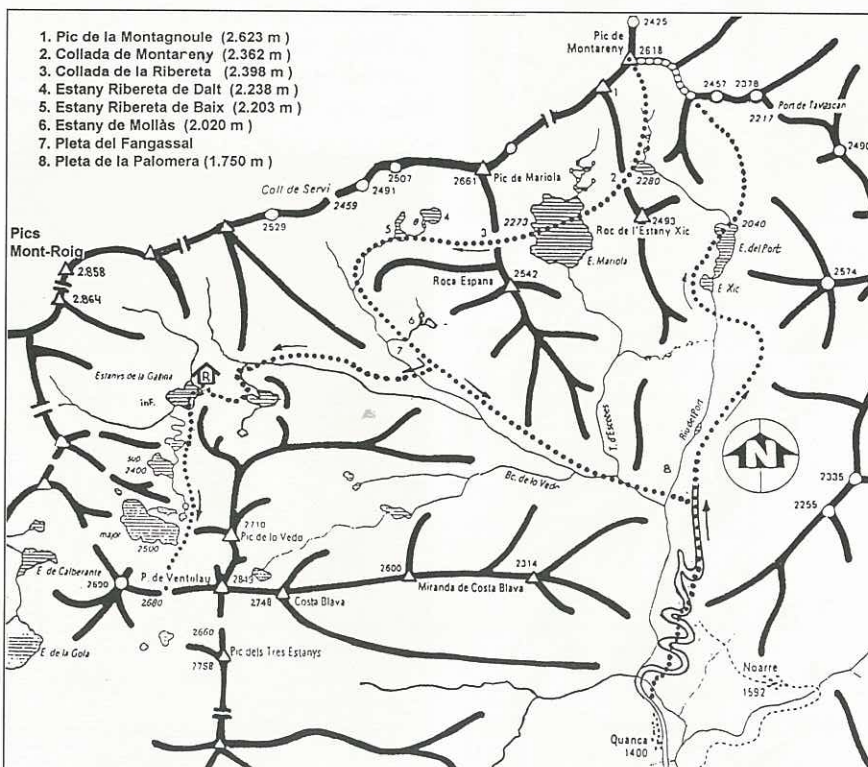
Són tres quarts d'onze del dissabte 19 quan deixem el cotxe a les bordes de

Quanca (1.400 m) ens calcem els esquís i ens pengem l'armari al darrere. Una pista quasi desapareguda ens porta fins a la pleta Palomera (1.700 m). Continuem en direcció al port de Tavascan i ens adonem de la quantitat de neu que cobreix tots els cims, valls i racons.

Les pedres i les muntanyes han desaparegut amb una de les disfresses del blanc més pur que existeix. Les traces són fondes i en cap moment no fem ús de les ganivetes.

Al final de la vall del port de Tavascan girem al NW per pujar per unes pales inclinades i que amb petites diagonals ens porten a uns llocs més amunt, per a arribar tot seguit al pic de Montareny. Hi ha una vista increïble a totes bandes. No cal explicar la sensació de satisfacció que en aquests instants sentim tots els muntanyencs.

Traiem les pells i baixem a la vall per un fort pendent, fem un flanqueig que ens deixa a una punta del petit estanyol (2.220 m). Remuntem per la collada de Montareny (2.362 m) i, sense treure pells, fem una curta baixada a l'estany de Mariola (2.273 metres). Lliscuem pel mig d'aquestes impres-

EXCURSIONS EN ESQUÍ

El mal temps no ens deixa fer el cim, però ens compensa amb uns paisatges bucòlics arribant a Quanca. Foto: Lluís Roca.

A poc a poc guanyem altura fins a arribar a les vuit al refugi, on donem les gràcies als companys de la UEC per les traces que ens han portat fins a aquest genial cobert. Ells són cinc i nosaltres quatre. Perfecte: el refugi és de nou places!

Encenem els fogonets, preparem sopes, infusions i mengem el que trobem dintre les motxilles per recuperar les forces. Fem una mica de

sionants contrades i pugem la collada de la Ribbereta (2.398 m), entre el pic de Mariola i el Roca Espana. Tornem a treure pells i fem la baixada, al començament amb voltes maria per unes pales força dretes, per a arribar a la pleta del Fangassal (2.000 m), on es troba la cruïlla amb l'itinerari de la fitxa núm. 64 del pic de Ventolau.

Eren dos quarts de set del vespre i encara ens trobàvem a una hora de l'objectiu de la jornada: el refugi de l'Estany inferior de la Gallina (2.290 metres).

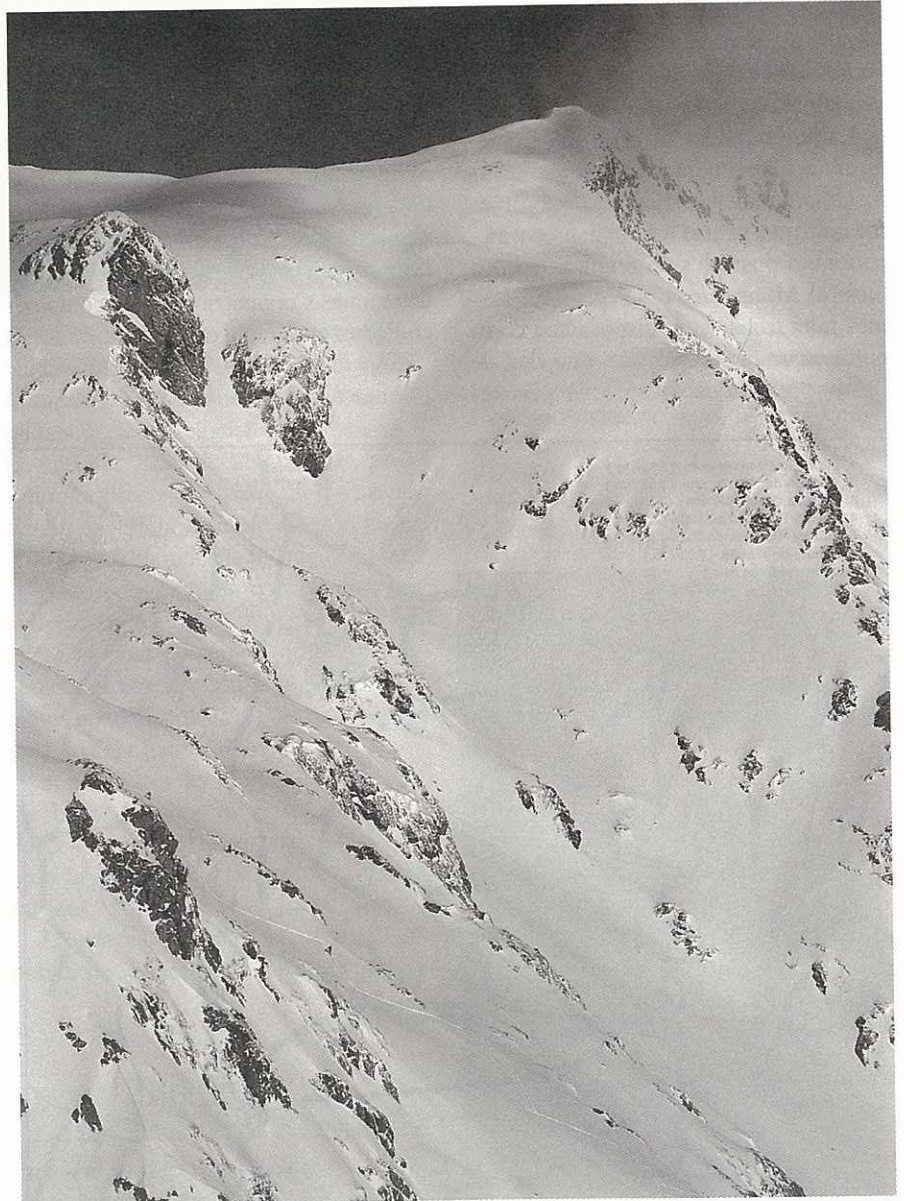
Per sort trobem unes traces fetes del dia, en aquesta direcció, però encara ens manquen 300 m de desnivell i a les fosques. En Pedro es distancia de nosaltres i li fem un crit:

—Pedro...! Te ocurre algo?

Primer silenci i després ens diu:

—Me parece que me he dejado las pieles en la pleta del Fangassal.

Sorpresos per la resposta, ens preguntem com pot haver arribat on és sense les pells. De seguida ens crida que no era cert, que havia tingut uns moments de desconcert. El cansament es comença a sentir.

Una traça agosarada s'enfila cap al Mont-Roig. Foto: Lluís Roca.

EXCURSIONS EN ESQUÍ

No som els Andes! Per un cop, la neu ha caigut generosa al Pirineu. Arribant al pic de Montareny. Foto: Lluís Roca.

gresca amb els companys de la UEC comentant experiències, gent coneguda dels dos centres i preparant la sortida de l'endemà.

Després d'una nit acollidora, el diumenge a les set es presenta d'allò més preocupant: boires, núvols, neu. Ja ens va alertar el Picó! Prenem un esmorzar lleuger i... sorpresa, els núvols s'aixequen de sobte i tornen a aparèixer les crestes, els cims i aquell cel d'un blau intens. No ens ho pensem més estona, prenem la motxilla, tan lleugera com és possible i, amb els esquís posats, llisquem fins a l'estany inferior de la Gallina, el travessem per l'esquerra. Anem guanyant altura per trobar l'estany del mig i més tard el superior, impressionant, per cert.

Aprofitem la bonança per a fer quatre fotos d'aquest indret tan inhòspit. Sols ens manca l'última pujada, que amb unes quantes diagonals ens pot deixar al coll del Ventolau. De sobte el vent ha canviat de sentit i les boires en pocs segons ens envolten per totes bandes. No triga gaire a nevar i l'aire gelat

ens obliga a arrecerar-nos amb més cura. Pensem que pot ser un moment transitori i fem temps a la cresta, però ens adonem que cada cop es complica més i decidim fer la tornada al refugi amb una baixada sense relleu.

Quan arribem al refugi prenem tots

els estris i fem l'últim descens de 900 m mentre neva intensament fins a arribar a les bordes de Quanca.

Sembla que a tots ens ha anat prou bé i estem satisfets d'aquesta sortida escollida en el nostre estimat Pirineu.

Desnivell: 2.105 m.

Cartografia

Alt Pallars-Saldria-Vall de Sta. Magdalena de la FEEC.

Fitxa d'esquí núm. 53: «Pic de Montareny»

Fitxa d'esquí núm. 64: «Pic de Ventolau»

Pujant les últimes pales dretes al pic de Montareny. Al fons, el Certscan. Foto: Lluís Roca.